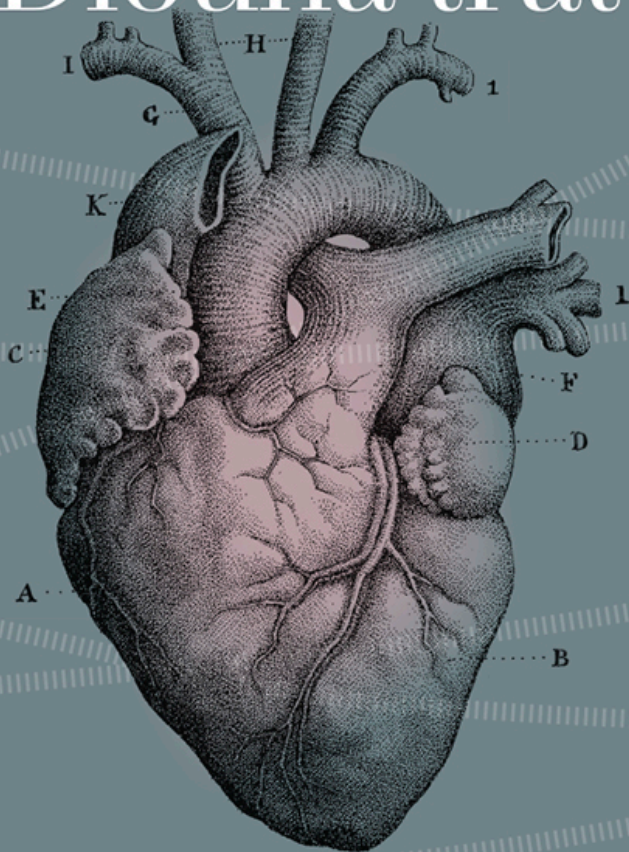

Viktorie Hanišová Dlouhá trať

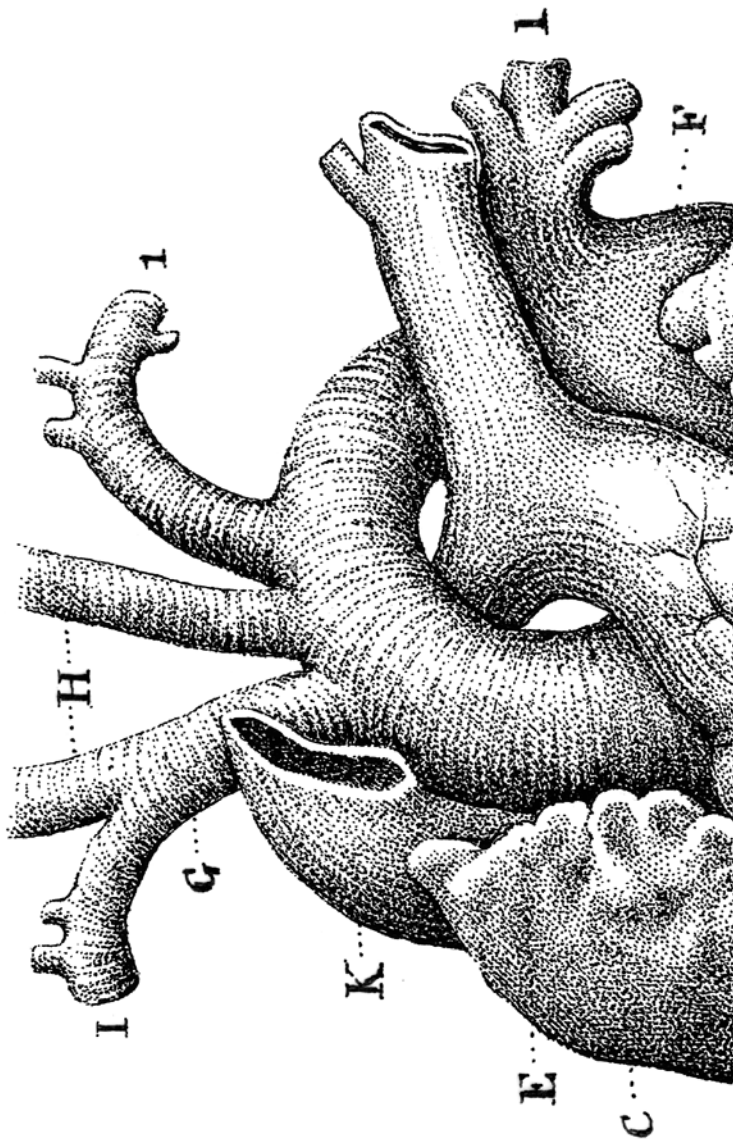

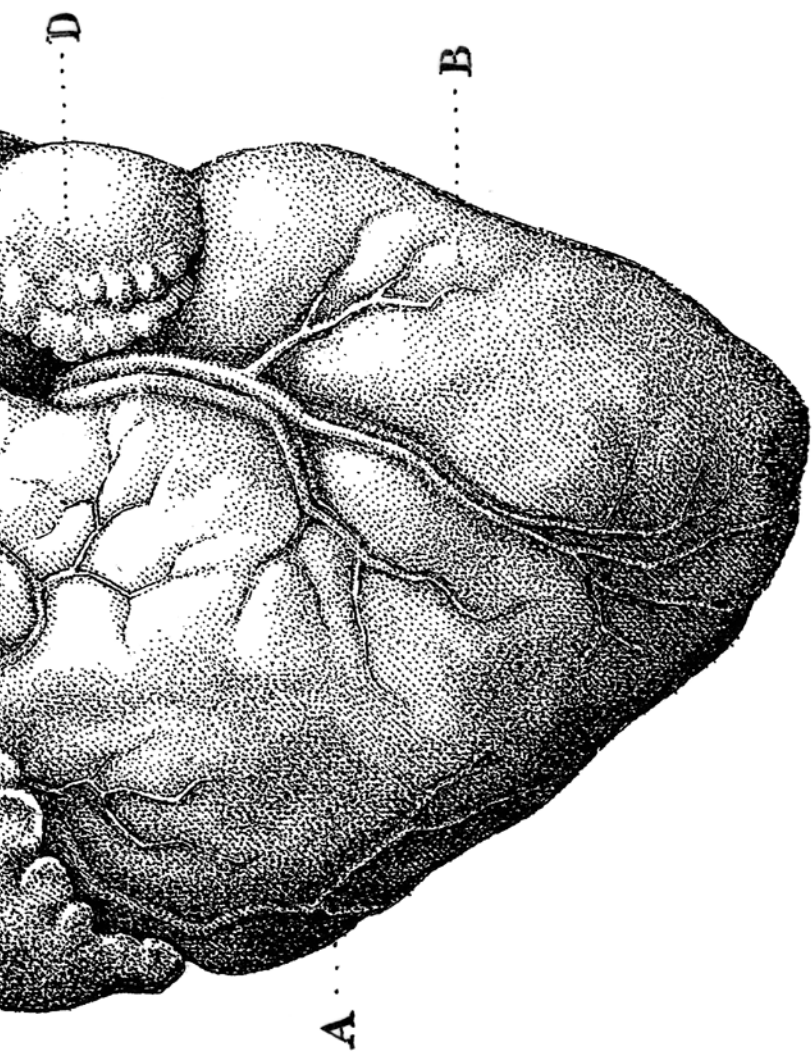
HOST

Viktorie
Hanišová

Brno 2020

Dlouhá trať

© Viktorie Hanišová, 2020

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2020

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0472-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-0473-2 (EPUB)

ISBN 978-80-275-0474-9 (MobiPocket)

Jakubovi

Existuje pouze jeden opravdu závažný filozofický problém: to je sebevražda. Rozhodnout se, zda život stojí nebo nestojí za to, abychom ho žili, znamená zodpovědět základní filozofickou otázku. Všechno ostatní, zda je svět trojrozměrný, zda duch má devět nebo dvanáct kategorií, je až druhotné.

Albert Camus: *Mýtus o Sisyfovi*

Běžkyně na dlouhou trať

„Co ty tady?“ ozve se za mnou. Otočím se za známým hlasem. Ondra, jako vždycky přišel moc brzo, stejně jako já. Vidím, že se na mě usmívá. Oba máme hlavy schoulené, zmrzlé ruce zastrčené v kapsách, od pusu nám jde pára.

„Ále, jen si tak náhodou běžím kolem,“ zažertuju, „to spíš co ty tady? Copak nemáš zaracha?“

„Utekl jsem oknem na záchodě.“

Zasměju se, i když nevím, jestli se skutečně jednalo o vtip. Pak zase oba zarazíme brady za límec bundy. Cítím, jak se mi mráz prodírá tkaninou tepláků. Zalézá mi do svalů napružených ke startu. Nejradši bych se už rozběhla a rozehřála prokřehlé nohy, ale namísto

toho jen přešlapuju na místě v závodním tempu. Tak nenápadně, aby mě nikdo neviděl.

Postupně se začínají trousit ostatní. Na hlavách mají čepice a na nich naražené kapuce, kolem krků omotané šály. Až na jednoslovné pozdravy nikdo nic neřekne. Přišli všichni kromě Aleny, ale nikdo se její absenci nepodivuje. Nervy jí ruply už při mnohem méně důležitých závodech.

Jako poslední dorazí trenér. Určitě si zase šel tajně zakouřit, krčil se někde za rohem, spěšně potahoval a ohlížel se přes rameno, jestli ho někdo nevidí. Ani dneska mu jeho přesvědčení, že je naším výchovným vzorem, nikdo brát nebude. Vypadá rozespale, ukazovákem a prostředníčkem si mne koutky očí.

Postaví se pod lampu, vytáhne notes, rozhlíží se kolem a odškrtává si jména. Pak si stoupne na špičky, aby viděl i na hlavy vzadu.

„Kde je Alča?“

Pár z nás výmluvně rozhodí rukama.

„Aha,“ zabručí.

„A co ty tady? Tys utekl tajně oknem, nebo co?“

Ondra se ušklíbne.

„Ale rodiče o tom ví, že seš tady, že jo?“

„Jasně.“

Mráz mezitím pronikl pěnovou podrážkou mých maratonek. Teď už nic neskrývám, místo přešlapování rovnou poskakuju.

„Už tě to zase bere, co?“ zafuká si na čelo trenér.

Autobus dorazí se čtvrt hodinovým zpožděním. Naházíme tašky do kufru, Ondrovi jako obvykle vypadne koule z batohu.

„To si nemůžeš pořídit ruksak, kterej se dá zapnout?“ zabručí trenér.

Všichni naskáčou dovnitř a svalí se na sedadla, pokud možno po jednom, aby se ještě mohli trochu došpat. Neujde mi, že Ondra, který nastoupil hned po mně, v uličce vedle mě chvíli zaváhá, ale pak si zaleze na sedadlo za mnou. Jsem ráda. Chci být sama, jen já a moje tělo na startovní čáře.

Sledujeme přes okno řidiče, který ještě stojí venku na chodníku. Kouří s telefonem u ucha a divoce šermuje rukama. Nejradši bych z autobusu vyskočila, chytila ho za ramena a zatřepala s ním, ať už konečně jedeme. Čekání je k nevydržení. Stisknu čelisti a sevřu pěsti, nohama tlačím do podlahy.

Konečně cítím pod podrážkami, jak podlaha zavrňuje od nastartovaného motoru. Rozbíhám se spolu s autobusem. Ve městě vyklusávám do linoleové podlahy volněji, pomalu si to šinu podél obrysů budov, které se rýsují na zruřovělém horizontu. Autobus mi ale stejně skoro nestačí.

Jakmile se dostaneme na výpadek z města, už jsem dávno v závodním tempu. Tenisky v pravidelném rytmu buší do lina. Jen okrajově vnímám, že Martin na sedadle přede mnou falešným tónem spustí Mládkovy *Horolezce*, dva tři z oddílů se k němu přidají, ale

zmlknou dřív, než dokončí sloku. Martin dotáhne písničku sám a začne se nadechovat k další, ale Hanka se na něj zezadu oboří: „Nech si to na zpáteční cestu, chceme chrnět.“

Martin konečně zmlkne. Ze zadních řad se ozve chrápání.

Zírám na prosvětlující se obzor. Paprsky slunce mi zalézají do žil a proudí celým tělem. Srdce mi pulzuje v rytmu mých nohou.

Když dorazíme do cíle, obloha je už dávno jasná. Vylezu z autobusu jako první, celá udýchaná, a protože se trenér nedívá, udělám si pár koleček kolem zaparkovaných aut. O šetření sil nechci ani slyšet. Ostatní se trousí z autobusu pomalu. Venku si líně protahují ruce a nohy, jako by jeli na dovolenou a nečekal je důležitý závod. Pro některé ten úplně nejdůležitější. Parkoviště se plní dalšími autobusy a auty. Vystupují z nich kluci a holky v oddílových dresech, sem tam je mi nějaká tvář povědomá.

Vydáme se k hale. Jsem úplně poslední, aby nikdo nekomentoval, že namísto chůze zase hopsám. Uvnitř se všichni kromě mě rozesadí na zem, někteří si vytáhnou svačinu. Trenér se vrátí ze svolavatelny s čísly a rozpisem závodů, můj běh je až za dvě hodiny.

„Dejte si všichni výklus, ať se rozehřejete.“

Hodím batoh stranou, svléknu si mikinu a vydám se k běžeckému tunelu.

„A ty se trochu krot, ať se neuženeš,“ nese se za mnou.

Rozběhnu se dřív, než dorazím k tunelu. Běžím rychle, ale nepřeháním to. Síly mi musí koneckonců vystačit i na večer. Až přijedeme domů, udělám si ještě pár koleček v lese. Cítím, jak se mi zahřívají svaly, tričko se mi lepí na záda. Běžím od stěny ke stěně, přímo po lajně, tam a zase zpátky, pořád dokola.

„Nedáš si se mnou esbécéčko?“

Ondra se najednou vynoří proti mně na konci tunelu, vůbec jsem ho neviděla přicházet.

„Jasan.“

Běžíme těsně vedle sebe, zakopáváme, šviháme nohama a nakonec se pustím i do nenáviděného jelena. Ondrovi se nedaří chytit správný rytmus, plete si, na kterou dobu má povyskočit a vyhodit kolena do výšky. V jeho případě to ale zase tolik nevadí, koneckonců jen hází koulí.

Celí udýchaní si vlezeme na tribunu. Ondra si sedne těsně vedle mě, mírně se navzájem dotýkáme boky. Vytáhne pití a podá mi energetickou tyčinku.

„Neblyni a dej si pohov, do závodu máš ještě hodku, ať ti není blbě.“

Vezmu si tyčinku a zakousnu se do hmoty neurčité barvy a chuti. Ondra na mě ze strany pohlédne, ale pak skloní hlavu k batohu. Netuším, proč je tak nervózní. Zase se ke mně otočí, podívá se mi do očí, chvíli to vypadá, že chce něco říct, ale pak uhne pohledem, sáhne po láhvi, zuby vytáhne špunt a lokne si. Snad je mu líto, že je to dneska jeden z jeho posledních závodů, možná

ten úplně poslední. Pokud si nezlepší prospěch, rodiče mu účast na závodech zatrhnou. Ještě předtím, než ho pošlou na rok studovat do Anglie.

„Už bys měl asi jít,“ mrknu na hodinky.

„Asi jo.“

Zvedne se pomalu, jako by se mu nechtělo. Zase mi pohlédne zpřímá do očí.

„Neposer to.“

„Neposer to.“

Pohládí mě po rameni a já překvapením ucuknu. Co mu je? Otočí se a pomalu se vleče k výseči. Hledím za ním až do chvíle, kdy mi splyne s ostatními vrhači.

Vyhodím obal od tyčinky a jdu na další výklus do tunelu. Zase kmitám z jedné strany na druhou, s pohledem upřeným na tartan pár metrů přede mnou.

„Kde jsi?“ uslyším za sebou trenérův chraplák.

Krucinál, musela jsem zapomenout na čas. Pohlédnu na hodinky a polekám se. Málem bych to nestihla. Klušeme do svolavatelny a pak rovnou na start, po cestě si spěšně připevňuju číslo. Trenér do mě hučí to co obvykle, ať hlavně nepřepálím start a držím tempo. Drmolí to jako básničku, spíš si to odříkává sám pro sebe, jen aby se neřeklo. Jako by nešlo o zásadní závod, po němž bych mohla postoupit na mistrovství Evropy. Asi ví, že říkat mi cokoli je zbytečné, protože ho ani tentokrát nezklamou.

Svlékám tepláky, házím maratonky do přistaveného koše a obouvám si tretry. Stavím se do předposlední

dráhy. Teprve teď se rozhlédnu po závodnicích — samé známé tváře, kýváme si navzájem na pozdrav, některé si mezi sebou podají ruku. Pár holek při pohledu na mě neskrývá kyselý obličej. Ani tentokrát jsem doma nezůstala. Chápu, že jsou našťvané, protože je zase předběhnu, jako při každém závodě. Nikdo se nevyrovná mému tempu, jediný souboj se strhne za mými zády. Chybí pouze Elena, asi ji ta nalomená kůstka v nártu ještě pořádně nesrostla. Její škoda. Těsně před startem vběhne do chumlu ještě jedna holka, postaví se vedle mě a zavadí mi o rameno hustými hnědými vlasy staženými do ohonu. Netuším, o koho jde, nikdy předtím jsem ji na závodech neviděla, tak nechápu, jak se sem mohla kvalifikovat. Rozhodčí vydá pokyn ke startu, natlačíme se na sebe, všechny závodnice položí za čáru pravou nohu, jen já si připravím levou. Nervozita pulzuje celým houfem, dívky se koušou do rtů, otírají se navzájem lokty, postrkávají se rameny. Slyším tlukot jejich srdcí, cítím jejich rozechvělý dech, nasávám do nosu jejich pot. Jsou jako hejno včel, které dorážejí zevnitř na česno, aby mohly konečně vylétnout ven za nektarem. Jejich rozrušení mi dodává sílu, já jediná jsem ledově klidná. Na rozdíl od nich pro mě totiž tenhle závod nezačne startovním výstřelem a neskončí v cílové rovině. Tohle tady je jen krátkoučká trať v závodě celého mého života, která je jen formálně vymezená startem a finišem, i když ve skutečnosti nikdy nekončí. Běžím už strašně dlouho, běžím pořád a nikdy se nezastávím.

Zírám na tartan před sebou, periferně vnímám rozhodčího nalevo a diváky na tribuně napravo. Něco se mi nezdá, na okamžik se ohlédnu stranou. Chyba. Trenér zdvihá pěsti, a když se naše pohledy setkají, pozdvihne je ještě o trochu výš a máchne jimi mým směrem. Vedle něho stojí Ondra. Co tu proboha dělá? A co to má být za gesto? Posílá mi snad pusu? Navzájem si přece na závody nechodíme.

Cítím, jak do mě vráží ze strany loket, něčí tretra mi škrtně o lýtko. Zpětně mi dojde, že jsem zaslechla startovní výstřel. Odrazím se od tartanu, pravou nohu přenesu přes startovní čáru o chloupek později než většina. Vidím před sebou chumel dívek, napočítám jich třináct, to znamená, že za mnou zůstaly jen dvě. Mám za sebou už mnohem horší starty, tohle mě nesmí vyvést z míry. Čeká mě ještě dvanáct kol, dost času, aby to zásadně zamíchalo pořadím. Zařazuju se s ostatními na vnitřní okraj dráhy a přizpůsobuju se kroku holky před sebou. Připadá mi, že je tempo strašně rychlé, ale mně to je jedno, vím, že na to mám. Moje nohy mezitím nabraly správnou rychlost, rytmus se jako stoupající hladina posunuje po mých nohou až do horní části těla. Běží mi ruce, záda, krk i hlava, dech se podřídí rytmu treter. Celé moje tělo je dokonale seřízený běhací stroj, podvolí se tomu každá buňka v těle. Nemám v sobě ani gram tuku navíc, svaly jsou pružné a výkonné, hlava klidná.

Zaměřím se na nohy holky před sebou, podle jejich barvy poznám, že patří Kristýně. Jsou to silná, svalnatá

lýtka, nohy dopadají na tartan ztěžka, brzy vidím, že Kristýna tohle ostré tempo nemůže zvládnout. Mimořádný talent, jenže jí v pubertě narostl zadek a prsa. Jinak by mě snad mohla v závodech porážet, dotáhla by to až na světovou úroveň, ale tohle tělo ji tam už nepustí, i když se Kristýna trápí hladý a tajně do sebe láduje projímadlo. Za druhou zatáčkou vidím, že její tempo ochabuje, v klidu vyběhnu do druhé dráhy a zařadím se před ni. Teď už jich zbývá jen dvanáct. Pohlédnu na časomíru, to tempo je vražedně rychlé. Nedaří se mi dohlédnout přes záda holek dopředu, abych se podívala, kdo ten chumel vede. Na rovince hladce zdolám další tři, když mújím tu první, zaslechnu otrávené syknutí. Zkontroluju časomíru, pokud to takhle půjde dál, doběhneme do cíle hluboko pod patnáctku. Tedy jen já, tuhle rychlost nemůže nikdo kromě mě vydržet.

Neohlížím se a běžím dál, vnímám jen tretry, které buší do pružného povrchu, a svůj pravidelný dech. U časomíry se přede mnou snaží jedna závodnice předběhnout druhou, zavadí o sebe lokty, což je vyhodí z rytmu, vidím šanci a bez problému předhoním obě dvě. Sedm. V zatáčce si všimnu, že se houf mezitím po dráze roztáhl, tempo vůdčí běžkyně je pořád strašně rychlé, ostatní holky, které přepálily start, mu už nestačí. Na rovince sejmu další dvojku, zbývá pět holek a devět kol, času je pořád spousta. Ani nevím, jak překonám další tři závodnice, jen s tou předposlední se musím porvat. Helena se nikdy nevzdávala ráda, zápasíme spolu